

Дѣла. (Прѣсича го). Жоржъ, азъ. —

Тепавски. (Не дочакалъ отговоръ, се притиска и я цѣлува).

Дълга цѣлувка. Мълчание.

Дѣла. (Упомнена се отѣгля и седа). Какво направихъ азъ?

Тепавски. Защо?

Дѣла. (Оборила глава, едва шепне). Жоржъ, Жоржъ?

Тепавски. (Отива и на ново хваща ръцѣтъ ѝ). Какво има Дѣла?

Дѣла. Сега, сега, ако той ме запита, какво ще му отговоря азъ!

Тепавски. (Сепнатъ). Какъ, какво? Нима ти си дѣте!

Дѣла. Но азъ немога да лъжа! Азъ съмъ бивала всѣкога откровена, както е и той къмъ мене. Щомъ ме запита... (Въ потресъ). Ахъ, какво направихме! Защо, нима неможеше само ей така, както по рано! То бѣше тъй мило и чисто, а сега, сега!

Тепавски. Какво сега! Нима цѣлувката!

Дѣла. Магаръ и цѣлувка — прѣстѣпно е то.

Тепавски. Но нали ти я пожела! на ли душата ти е искала?

Дѣла. Само пожелание е друго, а тъй — ахъ Жоржъ!

Тепавски. Дѣла, прости ми! Ако знаехъ, че ще страдашъ тъй — то увѣрявамъ те. Прости ми, азъ съмъ виновенъ.

Дѣла. (Замислена). Не само ти. И азъ съмъ виновна. Двама сгрѣшихме. Но защо бѣхме такива!